

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ἡμῶν ὑπερείας καὶ υπό του Ολοκρινικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς :	Ἐξωτερικῶς :
Ἔτησίαι . . . δρ. 8,—	Ἔτησίαι . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . * 4,50	Ἑξάμηνος . . * 6,50
Τριμήνος . . . * 2,50	Τριμήνος . . . * 3,—

Δι' ἐπιδορομῶν ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 15 1912

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρωτοτύπων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
πυλῶνται ἕκαστον λπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριμαίου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαθράκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Δεκεμβρίου 1912

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 3

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΙΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

— Γιές! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκευ ἀδιστάκτως, εἶμαι εὐχαριστημένος. Φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος.

Ὁ Λωζέν δὲν ἠμπόρσεν νὰ μὴ γελᾷ με τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἀφελῆ αὐτὴν ἀπάντησιν.

— Ναι, εἶπεν, ἐλπίζω ὅτι θὰ συνεννοούμεθα πολὺ καλὰ οἱ δύο μας. Τὸ μόνον εἶνε, ποῦ δὲν ξεβῶω καλὰ καλὰ εἰς τὴν κάμω... Δὲν μοῦ χρειάζεται μικρὸς λακός.

Ἀκούσας τὴν λέξιν «λακός», ὁ Μπόμπης ἀνάρθρωσε τὸ σωματάκι του υπερφάνως καὶ ἀνέκραξε μὲ ἀγανάκτησιν:

— Ὁ Μπόμπης εἶνε τζόκευ! ἔχι λακός!

— Καλὰ, καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ δοῦς γελῶν πάντοτε. Μπορεῖ νὰ ἔχῃς δικιο. Θὰ σὲ κάμω τζόκευ. Αἱ ἰκποδρομῖαι δὲν εἶνε ἀκόμη ἐν χρῆσει εἰς τὴν Γαλιαν, ἀλλὰ θὰ φέρω ἐγὼ αὐτὴ τὴ μό-

δα... Ἀύριον θὰ μιλῶ εἰς τὸν κόμητα Δαρτουᾶ καὶ εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα, τὴν Βασιλισσαν Μαριαν Ἀντουανέταν. Θὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ ποῦ θὰ εὕρῃ νέαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ διασκεδάσῃ... Λοιπὸν, σύμφωνα, μικρὸ Μπόμπη, θὰ εἶσαι ὁ τζόκευ μου καὶ θὰ καθάλικεύῃς τὰ ἰκποδρομικά μου ἄλογα... ὅταν θ' ἀποκηθῶ. Πρὸς τὸ παρόν, πήγατε νὰ κοιμηθῆς, γιὰ θὰ εἶσαι κουρασμένος εἶνε τέσσαρες μετὰ τὰ μεσάνυκτα καὶ σὲ λίγο θὰ ξημερώσῃ.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐκρίμενα νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν. Ἐπῆδησεν εἰς ἕνα καναπέν, ἐξηπλώθη ἐπ' αὐτοῦ ἀνέτως, λέγων γκτοὺτ-μπάι, ἔπειτα ἐκλείσει τὰ μάτια καὶ ἀπεκοιμήθη ἀμέσως.

Ὁ δοῦς Λωζέν, ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον, ἐπῆρσεν ἕνα κερὶ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν κοιτῶνα του.

Βαδίζων εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ παγωμένον διάδρομον, ἐπιθύρηκε:

«Τὶ διάβολο θέλεις νὰ πῆ, ἐκεῖνο τὸ κτήνος, ὁ Καλιόστρος, μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔξαφνικοῦ μου θανάτου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ μὲ σώσῃ τάχα αὐτὸ τὸ παιδί!... Ὁρισμένως ὁ τσαρλατάνος αὐτὸς δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστος καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναπροκαλέσω εἰς τὸ δαίπνον.

ΚΕΦΑΛ. Β'
ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΠΟΣ
Ὁ Μπόμπης στενοχωρεῖται.

Ὀλίγας ἐβδόμαδας μετὰ τὴν φοβερὴν χειμερινὴν νύκτα, κατὰ

«Θέλεις ἐργασίαν;» (Σελ. 22, στ. 6')

Ἐκτρέφεται τὸν πῶς κέθεται. ὁλομόναχος εἰς μίαν ἄκρην...» (Σελ. 22, στ. α')

τὴν ὁποῖαν συνέβησαν ὅσα διηγῆθημεν ἀνωτέρω, ἐπανευρίσκομεν τὸν φίλον μας μικρὸν τζόκευ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἰδίου μεγάρου τῶν Βερσαλλιδῶν, ὅπου εἶδαμεν τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ ζητοῦντας προσωρινὸν ἀσυλον.

Ἦτο περίπου ἡ ἑνδεκάτη ὥρα τῆς πρωίας ὥρα ἡ ἀνοιξιάτικος ἥλιος ἐπλημμυρῶσε τὴν αὐλὴν καὶ ἀνέλυε τὰς χιόνιας τὰς συσσωρευμένας εἰς τὰ ἄκρα, τελευταία ἴχνη τοῦ μακροῦ χειμῶνος, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο ἔτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐφῆγεν. Ὅλον τὸ προσωρικὸν τοῦ μεγάρου, λακέδες, ἰπποκόμοι, μαγειροὶ καὶ θυρωροὶ, ἦσαν συνθροισμένοι καὶ ἀπελαμβάνον φαῖδροι τὰς πρώτας ἐκείνας θερμὰς ἀκτίνας, συνόμελοῦντες, φλυαροῦντες ἢ καίζοντες.

Δὲν ἦτο, βλέπετε, πολὺ βαρεῖα ἡ ὑπηρεσία εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λωζέν! οἱ ὑπηρετοὶ εἶχον καὶ ὥρας ἀναπαύσεως, ὁ δὲ Μπόμπης εἶχε πράγματι τύχην νὰ

πέση εις τήσαν καλόν κύριον. Έν ταύ- τοις, εκ πρώτης όψεως, ο ίδιος δεν φάνηκε συμμερίζομενος; αυτήν την γνώ- μην. Κυντάζατε τόν πώς καθήτην ολομό- ναχος εις μίαν άκραν, σιωπηλός και μελαγχολικός. Έχει το ύφος πολύ λυ- πημένον και δεν λαμβάνει διόλου μέρος εις τὰ παιγνίδια και τὰς διασκεδάσεις των συναδέλφων του.

Ποιος ο λόγος αυτής της μελαγχολίας; Μήπως, επειδή ο μικρός Άγγλος δεν ήμιλει ακόμη καλὰ την Γαλλικήν, οι συναδελφοί του, τόν άφινουν μόνον; Όχι, δεν είνε αυτός ο λόγος της άπομεινώσεως του Μπόμπη. Χάρης εις τὰ καθημερινά μαθήματα, τὰ όποια, κατά διαταγήν του δουκός, τῷ διδει ο έπιστάτης του, ο μικρός τζόκευ έκαμε μεγάλας προόδους.

Όμιλει τώρα αρκετά καλὰ την Γαλλικήν, ώστε να λαμβάνη μέρος εις τὰς συνομιλίαις των ύπηρέτων. Άλλ' αϊ φλυαρία! εκείναι και αϊ κακολογία! δεν τόν ενδιέφερον διόλου. Έν τούτοις το προσωπικόν, ολίγώ- τερον, δούκοθεν από τόν μικρόν Άγγλον, διασκεδάζε πολύ με τὰς διηγήσεις μερικόν ύπηρετών ακόλουθων, περι τού τελευταίου χορευτῆς Όπερας, όπου πρό- τινων ημερῶν είχαν συνοδεία τόν δουκά. Ούτως, ο ύψηλός εκείνος Ζάσμεν, αφού τοῖς εἴρηγεν, ότι κάθε ζευγος φφαιλε να προσωποποιή μίαν παροιμίαν, τὰ περιέγραφε κατόπιν ένα-ένα.

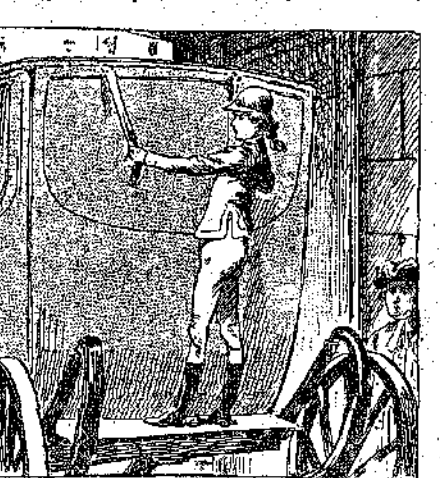
Η κυρία Μαρινύ, παραδείγματος χάριν, είχαν ως καταλλίερον τόν κ. Σαιν Ζουλιάν μετρημισμένον εις άράπην. Από καιρού εις καιρόν, του έσκούτιζε το πρό- σωπον με το μανδύλι της, το όποιον φυσικά έμαύριζε, χωρίς ν' άσπρίξη το πρόσωπον του καταλλίερον. Τούτο εσή- μαινε: «Του άράπη κ' αν λευκάνης, α- δικα τόν κόπο χάνεις».

Με αυτά οι ύπηρεται έγαλοῦσαν, όχι όμως και ο Μπόμπης. Αύτός, ως εί- παμεν, έπροτιμούσε να ρεμβάζη ολομό- ναχος εις μίαν άκραν και να συλλογιζε- ται την νέαν του κατάσταση, άφ' όπου, χάρις εις την κατουχίαν του λόρδου Πέρου, ανήκεν εις τόν οίκον του δουκός Λωζέν.

Ας είπωμεν εδῆς άμέσως, ότι ο Μπόμπης δεν ήτο ενθουσιασμένος από αυτήν την κατάσταση. Πρά τὰς ύπο- σέσεις, τὰς όποιαις τῷ είχε κάμη την νύκτα του περιφήμου εκείνου παιγνιδίου,

ο δούξ έφαινετο λησιμονών τελείως τόν μικρόν του τζόκευ. Άλλωστε ο Λωζέν κατε σχεδόν δεν ήτο εις το σπίτι. Πότε εις τούς στρα- τώνας του συντάγματός του, πότε εις την μικρόν οίκίαν, την όποιαν είχαν εις τὰ περίχωρα των Παρισίων, μόνον κατά διαλείμματα άπάνια ένεφνίζετο εις το μέγαρον των Βερσαλλιών.

Αϊ συνήθειαι αὐταί ήσαν πολύ εις τούς άλλους ύπηρετας, οι όποιοι έπω- φελούντο της άπουσίας του κυρίου των δια να μη κάμουν τίποτε' όχι όμως και εις τόν Μπόμπη, ο όποιος ήτο δρα- στήριος, εύφυς και ελάτρευε το έπάγ-

«Μετ' ολίγον ο φίλος μας ο Μπόμπης έθανεν εις το Τριανόν...» (Σελ. 23, στ. α')

γελμα, το όποιον είχαν άρχισή να μαν- θάνη εις την Άγγλίαν. Η ζωή αυτή της άκηρίας, της άργίας, δεν του εταί- ριαζε καθόλου.

Την έπομένην της άξίσεώς του, ο δούξ τόν παρουσίασεν εις τόν έπιστάτην, ο όποιος διηύθυνε τόν οίκον του, και έπιστα... έφυγε. Όταν ο Μπόμπης εἴρηγεν έργασίαν, τὸ σπουδαίον αυτό ύποκειμενον, με την χρυσοστολιστον στολήν και την κοιλάραν, ήρχισε να γελά.

— Θέλεις έργασίαν, μικρέ μου, τῷ εἶπε, κυτάζων αυτόν περιφρονητικῶς; μα τι ξεύρετε να κάνης;

— Είμαι τζόκευ, κύριε έπιστάτα, άπεκρίθη ο μικρός μ' έμβαθ: ο Τσάρλεϋ ο άρχιπλοκόμος του λόρδου Πέρου, και ο κύριος δούξ Λωζέν μου ύπεσχθη πὸς θα καταλλικεύω τ' άλογά του στὸς κούρσε.

Ο έπιστάτης κατεδέχθη τότε να εἴρη- γήσῃ, ότι το έθιμον των ίπποδρομιῶν δεν ύπήρχεν εις την Γαλλίαν όπως εις την Άγγλίαν, και ότι πιθανώτατα πολύ νεβρον θα έπεργούσε από την νέαν Γέ- φουραν του Σηκουάνα, πριν του δώσουν άλογον να καταλλικεύσῃ.

Από την συνομιλίαν αυτήν ο Μπό- μπης ήτο περίλυπος, και διὰ τούτο τόν

βλέπομεν τώρα μόνον του, παράμερα, να συλλογίζεται και ν' άπορη διὰ χι- λισστην φοράν, διὰ τί τάχα να τόν άπο- σκάσῃ από τόν καλόν του κύριον ο Γάλ- λος εκείνος εύπατρίδης, αφού δεν είχε σκοπόν να χρησιμοποιήσῃ την ινανό- τητά του.

Και ο μικρός τζόκευ κατηράτο την ήμέραν, κατά την όποιαν ο λόρδος Πέρου είχε την άτυχή ιδέαν να τόν πάρῃ μαζί του εις το Παρίσι. Ένεθυμείτο με νο- σταλγίαν το μικρόν χωριον Ουϊμπλν- δων εις τὰ περίχωρα του Λονδίνου, όπου εῴρισαντο οι σταῦλοι του γηραιού Τσάρ- λεϋ και όπου είχε διεύθη τὰ παιδικά του χρόνια. Έκατέβλεπε το κόμμον, δηλαδῆ την άπέραντον πρασίνην πεδιά- δα, ή όποια έκτείνεται μέχρι του Πύ- γνεϋ, τεμνομένη από δρόμους και μονο- πάτια, επί των όποιων εῴεται χλόη βε- λουδινή. Εκεί περα, μέσα εις την συ- στάδα των δένδρων, είνε το χωριον με τόν κατωφερή του δρόμον, με το καμ- παναριό του, με τόν μύλον του, και τέ- λος, με τούς σταῦλους του Τσάρλεϋ, κά: μικρά χαμηλά σπιτάκια, εκεί εἴπω, ανά- μεσα εις τὰ λειβάδια όπου τρέχουν και βόσκουν τὰ άραία άλογα. Πρό των οφθαλμών του παρουσιάζετο ή συμπαθη- τική μορφή του γονδρού Τσάρλεϋ, του διδασκάλου του, με την κοντήν κίπαν εις το στόμα, με το μαστιγιον εις το χέρι, έπιθλέποντος την έργασίαν με αυ- στηρότητα αλλά και με δικαιοσύνην.

Επειτα ένεθυμείτο τούς φίλους του, τούς συμπαθητάς του, τούς μικρούς Πόμπη και Μπέμπη, με τούς όποιους έπαίξε κρήκετ αφού έτελείωνε το μάθη- μα της ίππασίας και την μέστρε Τσάρ- λεϋ, την σεβασιμιάν σύυγον του άρχι- πλοκόμου, ή όποια εἰρώναζε πάντα ότι εἶπαν πολύ καλά και έκαταγαν πολλά καριά!

Α, ήτο άραία ζωή εκείνη! Άλή- θεια, ο Τσάρλεϋ είχε βαρῦ το χέρι και ή άκρα του μαστιγιου του έτσουξε συχνά τὰ ποδαράκια ή διδασκαλία του όμως ήτο καλή. Ο διδάσκαλος τόν άγαπούσε και πολλάκις τῷ εἶπεν ότι θα εἴγηετο λαμπρός τζόκεϋ, διότι είχε όλα τὰ άπαι- τούμενα προσόντα.

Και τώρα το άραϊον αυτό όνειρον έτελείωσε! όλα αϊ έλπίδες του εἴαθη- σαν, επειδή ο λόρδος Πέρου έχασεν εις τὰ χαροιά! . . .

Ητο λοιπόν καταδικασμένος, αλή- θεια, να περάσῃ ὄλην του την ζωήν, άργός και άχρηστος, εις την μελαγχολι- κήν εκείνην οίκίαν των Βερσαλλιών, με τούς βναύστους και κτηνώδεις εκεί- νους λακέδες, οι όποιοι δεν έκαμνεν άλλο παρα να τρώγουν, να πίνουν και να φλυαροῦν;

Και ο μικρός Άγγλος, διὰ τόν όποιον κανείς δεν έφρόντιζε, καταλαμβάνετο ο-

λίγον κατ' ολίγον από την ειδικήν εκεί- νην άσθένειαν του τόπου του, ή όποια ένο- μαζεται σπλήν, (splœen).

Ζητούν τόν Μπόμπην εις το Τριανόν.

Εις το σημείον αυτό εῴρισκοντο οι σκέψεις του, όταν ζωηρόν κτύπημα ρό- πρου έσεισε την εξώθυραν.

Με τόν κρότον αυτόν, ὄλον το ύπηρε- τικόν εἴρησαντο, ως σμήνος στρουθίων. Οι ύπηρεταί του κ. Λωζέν έπρόσεχαν πολύ να μη συλληφθοῦν επί αυτεφώρω από κανένα έπισκέπτην του κυρίου των άργο- σχολούντας. Οι μάγειροι έρεξαν εις τὰ καζανια των, ει λακέδες και οι σταυλλ- ται εἴχθησαν εις τούς στούλους, ο δε θυρωρός, δράξας το δόρυ του, έσπευσε να κείξῃ την θύραν, αφού εἴδωζήθη ότι ή τάξις εἴδωζιλευεν εις το μέγαρον.

Ο παράκτορος έπιστάτης ήτο άπλῶ- στατα ταχυρόμος τῷ κυρίῳ δουκό: Λωζέν, ο όποιος ήρχετο φέρων διαταγήν του κυρίου του, να στείλουν άμέσως εις το Τριανόν τόν ονομαζόμενον Μπόμπην. Τούτο ήτο αρκετά παράδοξον' άλλ' εἰρήνη άκέρη περισσότερον, όταν ο άπε- σταλμένος προσέθεσεν:

— Ο Ύψηλότης αυθέντης; μας δια- τάσσει να φορέσῃ ο Μπόμπης την κομ- φοτέραν του στολήν Άγγλου τζόκευ.

Τι ήτο πάλιν ή νέα αυτή ιδιοτροπία του πλουσιου εύπατρίδου; Ο έπιστάτης έπα- ζε το κεφάλι του δια να λύσῃ το άινιγμα, άλλ' αυτό δεν τόν εμπόδιζε να βιάξῃ τόν μικρόν:

— Έλα, κάμε γρή- γορα, ντύσου σε χρει- αζονται στην Αύλη! . . . Μα τί να σε κάμουν, Θε μου, τί να σε κά- μουν!

Ενῶ ο Μπόμπης έ- νεδύετο βιαστικά την άγαπημένην του στο- λήν, ο έπιστάτης διε- τάσσα να ζεύξουν μίαν άμαξαν, δια να φθάσῃ ο μικρός γρηγορώτερη.

Μετ' ολίγον τῷόντι ο φίλος μας εἴθα- νεν εις την δειδροστοιχίαν, την καταλή- γουσαν εις το ύπόστεγον του Τριανόν, όπου ιστάθημενον αϊ άμαξαι της Αύλης.

Επίθεσις και άντεπίθεσις

Η άφιξις του τζόκεϋ του κ. Λωζέν έκαμεν άδοθησιν εις τόν κύκλον των λα- κέδων και των άμαξηλατών, οι όποιοι εἴαρησαν διότι τοῖς εἴδωτο άφορμή δια- σκεδάσεως εις τὰς μακράς, πηχτικὰς ώρας της άναμονής των. Αμέσως τόν περιστοιχίσαν, τὰ δε άστεία και τὰ πει- ράγματα έπήραν δρόμον.

— Χά, χά, κυτάζτε αυτόν τόν μα- σκαρά!
— Άπορηστικός είνε;
— Μα τί κἀριστάνεις εῴ, παιδί μου;
— Είνε ο τζόκεϋ του κ. Λωζέν.
— Τζόκεϋ χωρίς άλογο, άραία!
— Να σου δώσω το μπαστρόνι μου, να το καταλλικέψης;
— Ω, ώ, τόν κατέργαρο! . . . έπού- λησε τὰς εῴρες του φράκτου του! . . .

Ο Μπόμπης άντετάζε κατ' άρχάς εις τὰ πειράγματα αὐτά την μεγαλητέραν άπάθειαν. Χωρίς ν' άποκρίνεται λέξιν, έπεριπατούσεν εις το μέσον του κύκλου, τόν όποιον εἴρηναίεζαν περι αυτόν οι ύπηρεταί, και εἴφαινετο ως μὴ ακούων καν και μη έννεῶν τα λεγόμενα.

Η στάσις αυτή, αντί να τούς άρε- πλίστῃ, εἴρησεν επί μάλλον τόν φιλοσκόμη- μονα οίστρον των χυταίων εκείνων αν- θρώπων.

Μεταξὺ αὐτῶν, διεκρίνετο διὰ την λύσασαν του κάποιος ονομαζόμενος Λω- ράν, δεύτερος ακόλουθος του μαρκη- σίου Κονφλάν. Ητον ένας μακροέλε- κτης, άσχημος, αλλοίθωρος, κακός, τόν όποίον όλοι εἴγνώριζαν κ' εἴρεθούτο.

Βλέπων αυτός ότι τὰ λόγια δεν κα- τέρθησαν ν' αποσπάσουν τόν μικρόν Άγ- γλον από την άπάθειαν του, άπεράσισε

«Του έκατάφερε δύο γραθίεις εις το πρόσωπον...» (Σελ. 29, στ. α')

να προστρέξῃ εις τὰ έργα. Και πλησιά- σας σιγά-σιγά τόν Μπόμπην από πίσω, ήρπασε το μασκέον του και τῷ το έ- χωσεν ως τ' αυτιά.

Ο Μπόμπης ώχρίασε. Στραφείς άπε- τόμωσ κ' έννοήσας άμέσως ποιος ήτο ο ύβριστής, ώρμησεν έναντιον του Λωράν, προτινών τόν γρόνθον και δρῶνώνν το σώμα επί των μικρών άλλα δυνατῶν του ποδῶν, εις την τελείαν στάσιν του πυγμαχου, την όποιαν τῷ είχε μάθη ο διδάσκαλος του Τσάρλεϋ.

Γέλια έμύθημα, μπράβο και ούρρα εἴαρησαν την γενναίαν αυτήν στάσιν του παιδιου.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ' ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ

Αγαπητοί μου, ΛΗΣΙΑΖΟΥΝ αϊ με- γάλαί μας έορταί, τα Χριστούγεννα, ή Πρωτοχρονιά. Και τίποτε άλλο αν δεν μάς το έλεγε, θα εἴφθαν να μάς προσιδοποιήσουν αϊ βιτρίναι των άθη- ναϊκών μαγαζιῶν, στολισμέναι από τῷρα έορτασιμῶς με χίλια δυο στιλι- πνά, λαμπρά και άραία πράγματα!

Πόσα παιδιά, όταν έπιστρέφουν από το σχολειον, σταματοῦν ὄρες απέσω από τὰς εἰκαστικὰς αυτὰς εκθέσεις! Πόσα παιδιά έμάτιασαν κρόλα το δώρον των και παρακαλοῦν ὄλονεν τόν μπαμπά ή την μαμμά να τούς τῷ αγοράσουν! Ύ- πάρχουν όμως και παιδιά πῷ ματιάζουν δῶρα εις τὰς βιτρίνας, άλλα χωρίς καμ- μίαν έλπίδα να τ' αποκτήσουν. . . . Και φέτος είνε πάρα πολλά τὰ λυπημένα αυ- τὰ παιδιά. . . . Είνε, βλέπετε, ο πόλεμος, πῷ έπήρε τούς άνδρας, τούς κατέ- ρα, τούς μεγαλητέρους αδελφούς, τό- σα σιηρίγματα οικογενειῶν. Άλλοι ε- σκατώθησαν, άλλοι είνε πληγωμένοι, άλλοι πολεμῶν άκήμείς την Ήπειρον άλλοι φρουροῦν τα καταληθέντα μέρη. Ήλιζαμεν ότι πριν από τὰ Χριστού- γεννα θα εἴτελείωναν όλα και οι έπιστρα- τοί θα έπέστρεφαν να εορτάσουν εις τὰ σπίτια των. Αλλά, καθ' όλα τὰ φαινό- μενα, ο πόλεμος θα εἴακολούθησῃ και οι γενναίοί μας θα κάμουν Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιάν εις το στρατόπεδον.

Με τι καρδιαν πλέον να εορτάσουν εἴπω οι έρημοί δικοί των και με τί χρήματα να γράσουν δῶρα διὰ τὰ παιδιά! Πτω- χαι οικογενείαι, πῷ μόλις και μετάβια θα τὰ έκατάφεραν, αν αϊ περιτάσεις ήσαν ὄμαλαι, τί θελετε να κάμουν τώρα με την φουρτούαν πῷ τὰς εῴρηκε; . . . Α, όχι, αϊ έορταί μας δεν θα είνε πολύ φα- δροι φέτος! . . . Ουτε εις το στρατόπεδον, όπου οι στρατιῶται θα ένθυμῶνται με πέθον τὰς οικογενείας των, ουτε εις τὰς οικογενείας, αϊ όποιαί θα ένθυμῶνται με πόνον τούς προσφιλείς των άπόντας. Αν πῇτε δε και δι' εκείνας πῷ ξεύρουν πλέον ότι δεν θα τούς ξαναϊδοῦν, αλλοι- μονον! αὐταί θαρήξουν πολύ να ιδοῦν φαϊερόν έορτήν. . . .

Είνε αλήθεια, ότι πλούσιοι και φιλό- θρωποι κυρίαί της πόλεως μας κάμνουν έράνους, δια να χαρίσουν δῶρα και γλυ- κίσματα εις τὰ παιδιά των πτωχῶν έπι-

στράτων. Λέγουν ακόμη ότι άλλοι Έλλη- νίδες, κ' εδω και εις το εξωτερικόν, φροντι- ζουν διά να σταλούν Χριστόφωμα και Βασι- λώπης εις τα στρατόπεδα και τα νοσοκο- μεία. Άλλα ούτε όλα τα πτωχά παιδιά ει- μπόρει βέβαια να γίνουν ευτυχή από τον έρα-

ΠΡΩΤΗ ΔΟΞΑ

[Ευζωνικόν πολεμικόν διήγημα]

—Τι όρα νάνε, λές ;
'Ο ευζωνος, εξαπλωμένος πρη- νηδόν στης κορυφής τού ακρόχειλου, έγύρισε τού κεφάλι του μ'ένα γόγ- γυσμα κοπέσεως, εκύτταξε τού ά- στρα και άπήντησε μέ φωνήν πιε- ζομένην στό στήθος :
—'Αμ θά κουντοζυγόν' μισά- νυχτα.
'Η φωνή ή νυσταγμένη έστυσεν άπότομα και έγεινε βρεια σιωπή άπάνω στό βουνό.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΕΑ ΘΕΟΛΟΓΗ
[Έν 'Αθήναις]
Βραβεύεται υπό τού ψευδώνυμον **Λευκή Νομφαία**
Είς τόν 131ον Διαγωνισμόν τών Λύσεων
[Ίδε Διάπλασιν 1912, σελ. 427]

χίας, άκούσας άνήσυχα από πάνου από τόν βράχον όπου έστέκετο και κατεσκόπευε προ- σεκτικά μέσα στό σκότος.

—Είδις τίπουτα, κύρ έπιλοχία ; έρω- τή ό λοχίας σιγανά.
'Ο έπιλοχίας δέν έδωσε άπάντησιν, άλλ' εξακολούθησε να κυττάζη κάτω, πρός τήν ποδιά του βουνού, ακίνητος, μέ μεγάλην προσοχήν.
'Ορμεφύτως, όλη ή διμοιρία, πρηνης, έτέντωσε τού κεφάλι και έδραξε τού γκρά.
'Ο ύπνος έφυγε τού νυσταγμένα μέλη ήλεκτρίσθησαν. 'Η σιωπή τού έπιλοχίου τού έλεγεν όλα.

Οι άνδρες έπεριμεναν να διακρίνουν στό σκοτάδι, ν' ακούσουν τίποτε, κρατούντες τήν άναπνοήν τους :
'Ο έπιλοχίας Ράπητι, μ' ένα γυρολλισμόν άπειλητικής αγαλλιάσεως, έγλύστρησε σιγά από τόν βράχον και στυφά ήλθε κ' έστάθη από πάνω από τούς άνδρας.
—'Ορέ πηδιά, σιωπή και τελειώσανι τού πέμματα, έμουρμούρισε μέ μιά νευρική χα- ρά, άνυπόμονη.

—'Ερχόνται, κύρ έπιλοχία ;
—'Ερχόνται. Τού λαιπόν, λεδέντες μ', σάς θέλω. Να μή σαλεύ' κανένας νταντίπ άπ' τού λιθάρι τ'. Να μή τραβήξ' κανένας. Τ' ακούττε εύλοι σας ; 'Α, να μή τραβήξη κανένας δίχως τή δική μ' τή διαταή. Θα ντ' έσφραξι να βγοδν από τού έλατα, να κουντοζυγώσιν μέχρι εκατό-εκατοπενήντα μέτρα κι θά ντ' ριχτοσιν ούμαδόν. Τ' άκου-

ΔΕΣΠΟ Σ. ΜΑΛΛΙΑΟΥ
[Έν Σμύρνης]
Βραβεύεται υπό τού ψευδώνυμον **Στέλλα Βιολάντη**
είς τόν 131 Διαγων. τών Λύσεων
[Ίδε Διάπλ. 1912, σελ. 427]

ΖΩΗ Ι. ΚΟΝΤΑΡΙΝΗ
[Έν Σέρφ]
Βραβεύεται υπό τού ψευδώνυμον **Συριανή Αύρα**
είς τόν 131ον Διαγωνισμόν τών Λύσεων
[Ίδε Διάπλασιν 1912, σελ. 427]

γον τών φιλανθρώπων—είνε τόσα πολλά!— ούτε τού Χριστόφωμον άρκεί διά να αναπληρώ- ση τήν οικουγενειακήν έρσην και να περιγο- ρήση τούς ξενιτευμένους μας στρατιώτας. 'Ο,τι και να γίνη, οι έρταιί μας δέν θα είνε φέτος όπως άλλοτε. Τί σημαίνει όμως : Διά τήν Πατριδα, κάθε θυσία πρέπει να ύπεφέ- ρεται άγογγύστως. 'Εδω γονεις έχασον τού παιδιά των, τού παλληκάρια των εις τόν πό- λεμον κ' έγκαρτεροδν ως άρχαίοι Σπαρτιά- ται' και δέν θα έγκαρτερήσουν οι οικουγένειαι πού δέν θα κάμουν φέτος όπως άλλοτε τού Χριστούγεννά των και τήν Πρωτοχρονιά ; 'Εχομέν καιρόν να έορτάσωμεν, να χαράωμεν οικουγενειακάς. 'Οπως έορτάζωμεν και χει- ρόμωθα πρό κειρού άθηνικάς. Διότι δέν πρέ- πει να λησμονώμεν, ότι ό πόλεμος μας ήπήθεε νικηφόρος και ότι δι' αυτού ή 'Ελλάς μας μεγαλώνει και δοξάζεται. 'Η συναίσθη- σις αυτή είνε ικανή να μασ περιγορήση δι' όλα. Αί μεγαλύτεραι θυσιαί και στερήσεις τώρα μασ φαινοται μικραί. Και ύπερανω κάθε μας λύπης, άτομικής ή οικουγενειακής, είνε ή μεγάλη έθνική χαρά. Αυτά τάνώμα- λα, τού μεγαγγολικά, τού ογιδόν πένθιμα Χριστούγεννα πού θα κάμωμεν, είνε μολον- τούτο τού ευτυχέστερα και τού ωραιότερά μας!

Σας άνατάσσει
ΦΑΙΔΩΝ

'Ενα χαρμυρηδόν άνθρώπου κακονυχισμένου άκούσθη από τήν άλλην άκρη.
— Νύσταξις, ουρέ Τυρογαλά ;
—'Αμ τι νού καν' ού μαύρους. Νύχτις τού Θεού είνε τούτις πού περνάμ δωθ' άπάνου... μέρα νύχτα καρασύλ' ;...
'Άλλος πάρα πέρα εφώναξε :
—'Οχού... Πάν τού κουκκα- λάκια μ'.
'Ο διπλανός του έπρόσθεσε :
— Θα ριζοβολήσ'ν τού πρου- τούλια μας, κύρ λουχία.
— Σκαμμός, τσιλιθίθις τ' δική- ήλ' ! εφώναξεν έξοφνα ό έπιλο-

σις, κουχία Τραγάδ' ; 'Ει, ίσις πού σου- ρνώταστ' ίκει κάτου, τ' άκούσται ουρέ ;
— Τ' άκούσαμ...
—'Α... Κουτρομπή, τράβα πάρα μέσα. Τού; Θανασογάν', σκούψ τού κεφάλ' σ'. 'Α ! έτο'. Μή σαλεύς, ρέ Γιαννούλ' ! ξύ- λιασε ντίπ, παναθεμά σ' !

Γοργά, μέ σιγανή φωνή, μέ τού γκρά στό χέρι, μέ μικρά βήματα, σκυφτά, ό έπιλοχίας περιφέρετο 'ς άλλην τήν γραμ- μήν πού ήταν περμένη πρηνηδόν, και έδινε αυτάς τας δέησις.

—'Ετα ! είπε άφού έρριξε μιά τελευ- ταια πλατιά ματια στη διμοιρία του. Τώρα κοιμουδιά. Τούνα χέρ' κάλυθεν τού ύποφυλακίτηρος και 'ς άλλο στα φσέκια. Μι τ' δκή μ' κτουφειλά, θ' άρχι- νήσται κύρ ούμαδόν.

Στην σιωπήν τήν βαθειάν, άκούετο τώρα καθαρά ένας μακρινός ήχος σαν κοπαδιού πού άνέβαινε σιωπηλα στην δασωμένην ράχην, μ' έναν κρότο χαλι- κιών πού εκατρα-ουλούσαν.
'Ητον τουρκικός ούλαμος, ό όποιος, μόλις άναψε τού τουφεκι στό Δυό Δέν- δρα, έτρεχε να καταλάβη τήν 'Ανάληφην, τήν κορυφήν πού ήτον εύδειτίζη. 'Αλλα οι ευζωνοι είχαν προλαβη και ή γεν- ναία διμοιρία τού έπιλοχία Ράπητι τήν

είχε καταλάβη από τήν προηγουμένην. Οι Τούρκοι άνέβαιναν άνύποπτοι, άλλ' ά κρυφά. Καθώς έξεδγαλαν από τού έ- λαια, ένας μεγάλος θόρυβος άκούσθη, άπότομος, από βαρείς διασκελισμούς και από κροτάλισμα λογχών πού έμπαι- ναν έφ' όπλου. Και ό θόρυβος αυτός έ- πιησιάζε από σιγμήν σε σιγμήν.
'Ενας μαύρος και πικνός σωρός από ανθρώπους διακρίνετο, πού έπρόβαλε από τού δένδρα και άνέβαινε πηδήχτά.
— Μπάμ ! βροντ' έξοφνα μέ μιά φω- τιά τού ντουφεκι τού έπιλοχίου.
— Μπρρρρρρρ ! ακολουθαί άμέσως τρομερά συμπτροσοκρότησις.

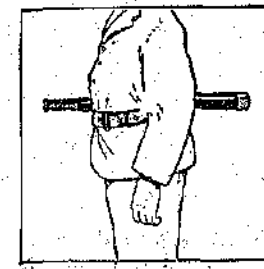
Φουρτούνα, λές, έπλάκωσεν έκαινη τή σιγμή από κάτω από τή γαλήνια ξαστεργιά.
'Ενας αλαλαγμός δαιμονισμένος έ- σκηώθη σαν βροντή από τού σύννεφο και πριν άκόμη ό έχθρος συνέλθη, από τόν αίσθηδιασμόν, άλλος συμπτροβολισμός τόν περιχύνει μέ φλόγες και μολύδι.
Μαζό μέ τού χοντρά χαλκία, κατα-

κυλούν τώρα και σώματα πού πέφτουν μέ ουρλιάσματα θηρίων πληγωμένων.
'Η διμοιρία τών Ευζωνών, λυσασμέ- νη, είχε σηκωθή άπάνου και έπολεμούσε σώμα μέ σώμα. Και από μεσ' από τή βοή τού γκρά, διακρίνετο ή βραχνή από τήν μέσην φωνήν τού έπιλοχίου :
—'Α ! παιδιά ! 'Α ! και τούς φα- γαμ ! άπάν τους !
(Έπειτα τού τέλος)
ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
ΣΙΔΕΡΟ ΚΗΙ ΧΡΥΣΑΦΙ
—'Ολοι μασ λένε αμέταλλα
Χρυσάφι, άσμη, έμμένα
Κι δίως μέ κάνουν πέταλα
Και δαχτυλidia έσένα !
—'Σιδερο, αφίνω τή θωριά,
Πού δέν τήν έχομε ίδια
Μά δέν αφίνουσιν... σκουριά,
Θαρρώ, τού δαχτυλidia...
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

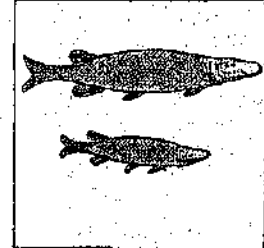
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον τηλεσκόπιον

Τού τηλε- σκόπιον τούτο έπενερίθη υπό τού ίατρού Λών' αποτε- λείται από δύο τεμάχια και προσαρμόζε- ται διά δερ- ματικής ζώ- νης επί τού ανθρώπου, όπως δείχνει ή άκέναντι εικόνα. 'Όταν είνε καλώς τοποθετημένα τού δύο άκρα, τού εν άπέναντι τού άλλου,—πράγμα περίεργον,—βλέ- πει κανείς διά μέσου τού ανθρώπου όπως με κοινόν τηλεσκόπιον.

'Ενα μεγάλο ψάρι

Ο Γάλ- λος κ. Φον- τοιν έψάρευ- σεν έχάτως εις τόν Λεί- γηρα μίαν πέ- στράφαν μή- κους ενός μέ- τρου και 20 έ- κατοστών, και βάρους 13 κιλλών. Είνε τού μεγαλιέστερον ψάρι αυτού τού είδους πού άλιεύθη ποτέ. 'Εμπορείτε δε να χρι- νετε περί τού μεγεθους του, παραβάλ- λοντας αυτό πρός τού πλησίον του είκο- νιζόμενον ψάρι κοινόν.

β') 'Ανορθόγραφον γνωμικόν

Οι έπη μέλι άνοικα ό λάστας δίσεκ- λείας.

γ') Παίγνιον

Εσάλλη υπό της Κοκκινης Πιπεριάς

NH	KO	KA	PI	
NA	TE	A	ZA	BI
NH	ΣΕΡ	ΦΑΩ	PI	

Να συναρμολογηθούσιν αι άνω συλλα- λαι ώστε ναποτελεσθούσιν τού ονόματα τού- σάων πόλεων τής Νέας 'Ελλάδος.

'Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Μαγική Εικόνα

Αυτός πούσά χρόνια είνε κυρεός ;

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης τής Διαπλάσεως, από τας 'Α- θήνας, τας 'Επαρχίας και τού 'Εξωτερικόν, είνεμπορεί να σταλή τας λύσεις εις τού γραφεϊόν μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδεύων τήν απο- στολήν του μέ μίαν δεικνύσαν ή μέ ένα δε- κάλεπτον γραμματόσημον. Τά ονόματα δι- λων τών λυτών θα δημοσιευθούσιν. Αναλόγως δέ τού ποσού τού όποιον διατελεσθή, θα έγγρά- φωμεν και πάλιν διά κλήρον μερικους λύτας ως συνδρομητάς τής Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τού Ιου φυλλαδίου

α') Τού ζητούμενον πρόσωπον εύρίσκε- ται, εάν αναστρέψη ή εικόνα σχηματι- ζεται δε από τού πύξιον, τού όκοιον κρατεί ό ζωγράφος μέ τήν άριστεράν χείρα. — β') Αθήναι, Ακρόπολις, Έμπρός, Έ- στια.— γ') Λαγός, άλας, γάρ, ός, γ.

Ίδε τον Όδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητή, Κε. Β.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΧΑΙΡΕ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ! Χαίρα, περιζήτητος της προσφιλεώς μας Μακεδονίας νύμφη...

Τώρα μόλις το έννοω καλώς είνε διότι άνωθεν της ώραίας μορφής σου βλέπω εξέχοντα τα Τουρκικά ταμμένα...

Τρασιά! και Χότζας! εις την Μακεδονίαν μας! Τούρκου ακόμη εις την χώραν...

Και έκλαυσα έκλαυσα, γλυκιά μου Μακεδονία, διά την δέμευσίν σου, έθρηνησα την άποκτάσαν έλευθερίαν σου...

Μη απελπίξωσαι όμως έλπίζω δι να έλθη ήμέρα χαράς και διά σέ ή γη του 'Αλεξάνδρου...

Και τώρα, χαίρε Θεσσαλονίκη! μετά λύπης σε άποχωρωτώ, εύχομένη να σ' επανιδώ έλευθεράν.

(Εκ του ημερολογίου μου, πρό δύο μηνών) Δαφροστεφής Σημαία

ΟΙ ΝΙΚΗΜΕΝΟΙ ΤΙΜΟΥΝ ΤΟΝ ΝΙΚΗΤΗΝ

Απέθανεν ο 'Ισαακίμ, ο άρχηγός του 'Ελληνικού Γένους, και όλος ο κόσμος έθρηνησε τον θάνατον του άγιου άνδρός...

Απέθανε! Και την κηδείαν του παρηκολούθησαν όλοι οι χριστιανοί της Κωνσταντινουπόλεως...

Βεβαίως νικητής ήτο ο 'Ισαακίμ, διότι ή νίκη του 'Ελληνικού στρατού είνε νίκη του 'Εθνους μας...

Και ή τύχη, σκληρά και ερωτική, ήθέλησεν αυτόι οι νικημένοι, αυτοί οι όποιοι ένκυαν πρό του σταυρού και του πεπρωμένου...

Βασιλεύς των Βαλκανίων

Η ΝΥΚΤΑ

Νύκτα βαθεία! Μά ωσάν λυχνάρι Τήν γη φωτίζει το φεγγάρι...

Η νύκτα! Πι περίοσιες ώρες Π' άργοκλας σ' όλες της χώρες!

Είνε ή στιγμή που ή θωότης Γέρνει τώραίο πρόσωπό της Μέσ' του Θεού την άγκαλιά...

ΧΑΡΕΣ ΠΟΥ ΧΑΝΟΝΤΑΙ

Χαρούμενο το παιδάκι έτρεχε στο δάσος με το καλάθι του, να μαζέψη άγριοφρούδα...

Απέθανε! Και την κηδείαν του παρηκολούθησαν όλοι οι χριστιανοί της Κωνσταντινουπόλεως...

Όμως από μακρυνά άσπριζαν τά πρώτα σπύτια του χωριού, τρομαρή χαλοκαιρινή βροχή...

Ανακία

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Βαθύς, σάν μακρυνή βροντή, ο ήχος του κανονιού ταράζει την νύκτα...

Ο ήλιος, αγνά κοιμάζει τα παράθυρα της Σταμούλ, που φαίνεται ναρκωμένη...

Σημαία του 'Αβέρωφ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Φρειδερίκος ο Β' ειχε καλέσει εις γεύμα, μεταξύ άλλων, και τον μουσικόν 'Ιωάννην Κουάντ...

Αούξ της Σπάργης

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Ο Διδάσκαλος: Τάξη, όταν ή λήγουσα είνε μακρά, ή προπαλαγγουσα τί παθαίνει...

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Επειδή πολλοί από τους συνδρομητάς μας του έξωτερικού και ιδίως της Τουρκίας, αποκλεισμένοι ένεκα του πολέμου...

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Χάρην των ιδίων συνδρομητών, και ή εξαίρετική κληρωσίς, ή όποια επηρόκειτο να γίνη τώρα, αναβάλλεται...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΑΚΟΜΗ μίαν φοράν σάς υπενθυμίζω την 31 Δεκεμβρίου. Είνε ή μεγάλη ήμέρα, κατά την όποιαν λήγουν οι προθεσμιαί...

Να και το Νυχτολούλουδο, από τον παιδικόν λουλουδιών κώλον του 'Αργουστου...

Βλέπω, 'Υψηλή 'Ιδέα, ότι το ξεσπάθωμά σου ηγείται λαμπρά...

Και το ιδιόν σου ξεσπάθωμα, Στρατηλάτα της Μακεδονίας, έν ηγείται πολύ παρακάτω...

Τι εύμορφο το άρελές γραμματάκι της 'Εθνηκής Παλλογνεσίας! Αξίζει να διαβάσεται και σεις...

Μετά τά σχετικά μά! μά! μά! έπειθήσαν τέλος πάντων να γίνωσι συνδρομηταί σου...

Βεβαίως Θεόδωρε Π., έμπορέ κανείς να φηριόση εις τον τελικόν άγώνα χωρίς να έχη λάθη μέρος εις τους προκιματιούς...

Όραίς έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι ξής...

Εγείρονται: 'Ο καθηγής μου του Γεωργιού της 'Αλαμάνας...

Εγείρονται: 'Ο καθηγής μου του Γεωργιού της 'Αλαμάνας...

Εγείρονται: 'Ο καθηγής μου του Γεωργιού της 'Αλαμάνας...

Εγείρονται: 'Ο καθηγής μου του Γεωργιού της 'Αλαμάνας...

Μαίλας του 'Αβέρωφ—'Αγνιθείσις του Στρατηλάτου Μακεδονίας...

Απογορπιπτονται: 'Α Τά Χριστούγεννα (στ'χοι λαθασμένοι)...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΊΟδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγεσθαί, άν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος αρ.1. Τά εγκρινόμενα ή άναγεσθαι...

Νέα Ψευδώνυμα: Μακεδονικός 'Αγών, α. (;) Πηγαμένο Εύζωνάκι, α. (;) 'Ελευθερωθείσα Χίος...

Αναγεσθαι ψευδώνυμον: Γαλιναία, 'Αστρον 'Εσπεριόν, α. 'Υψηλή 'Ιδέα...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ναταλλάξουν: ή 'Ελευθερωθείσα 'Ελλάς (0) με Σουβανήν Αέραν...

Η Διάπλασις σπαράσεται τους φίλους της: Κορυθαίολον 'Επιτορά (έστειλά' αν έχης τιποτε καλόν...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ναταλλάξουν: ή 'Ελευθερωθείσα 'Ελλάς (0) με Σουβανήν Αέραν...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ναταλλάξουν: ή 'Ελευθερωθείσα 'Ελλάς (0) με Σουβανήν Αέραν...

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 15 Δεκεμβρίου, άπαντήσα εις τό προσεχές...

